

РЕШЕНИЕ

№ 2865

гр. София, 28.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 28.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **11842** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба, депозирана от [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 44/ 12. 11. 2021 г. на директора на Б. дирекция „И. район“ – [населено място], към Министерството на околната среда и водите.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на акта и се иска неговата отмяна. В проведеното съдебно заседание оспорващото дружество не изпраща процесуален представител.

Ответникът се представлява от юрк. К., който оспорва основателността на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът, след като се запозна с доказателствата по делото и като взе предвид становищата на страните, намира следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок от легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

От фактическа страна се установява следното:

С Разрешително № 0245/23. 11. 2004 г., продължено с Решение № 215/ 23. 07.

2010 г., издадени от Министъра на околната среда и водите, на [фирма] е предоставено право на водоземане от повърхностен воден обект – язовир Б., изграден на р. М., в землището на [населено място], с разрешена цел за напояване, с лимит на ползваната вода до 10 млн. куб. м/ год, от събирателна деривация „Б.“ до 1,5 млн. куб. метра/год, с разрешен режим на водоземането: през месеците април, май, юни, юли, август, септември и октомври. Крайният срок на разрешителното е 30. 07. 2020 г.

Съгласно раздел „Такса за водоземане“ по разрешителното е вменено задължение на титуляра да заплаща такса за водоземане, съгласно размерите и сроковете, определени в Тарифата на Министерския съвет по чл. 194 от Закона за водите /ЗВ/.

Към момента на формиране на таксата е била относима Тарифа за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване /ПМС 383/29. 12. 2016 г., в сила от 01. 01. 2017 г./, с разрешена цел на водоземането за напояване.

Във връзка с дължими такси по това разрешително, е извършена проверка от експерти от БД И., при което е съставен констативен протокол № Пз-13/ 13. 01. 2020 г., при която е констатирано, че не е заплатена дължимата такса за водоземане от повърхностни води за периода от 01. 01. 2019 г. до 31. 12. 2019 г., която е в размер на 3 412, 28 лева.

На основание чл. 195б, ал. 2, т. 3 от ЗВ е изготвено и изпратено писмо № ПО-02-104/ 23. 11. 2021 г. до титуляра на разрешителното и настоящ жалбоподател [фирма] с покана за доброволно изпълнение чрез заплащане на дължимата такса за с главница 3 412, 28 лева, върху която следва да се начисли и дължимата законна липса за периода на забава.

За предстоящото издаване на акта, поради липса на доброволно плащане, дружеството е уведомено с писмо № ПО-02-104 /1/ от 22. 06. 2021 г.

Дружеството е подало декларация по чл. 194б от ЗВ за посочения период от 01. 01. 2019 г. до 31. 12. 2019 г. /л. 33 – л. 34/, като е отчело такса за водоземане в размер на 3 412, 28 лева, при изразходвано количество 3 749 760 куб. метра.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

АУПДВ е издаден от компетентен орган, предвид разпоредбата на чл. 195б, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "б" във връзка с чл. 194, ал. 2 от ЗВ във връзка с чл. 166 от ДОПК и съответните тарифи за таксите за правото на водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, в предвидената писмена форма, съгласно изискванията по чл. 59, ал. 2, т. 1 - 8 от АПК.

В административното производство по издаване на оспорения акт не са допуснати такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са основание за незаконосъобразност на акта. Административният орган е изпратил покана за доброволно изпълнение на задължението за плащане на таксата за водоземане, която съдържа предупреждение, че при неизпълнение ще последва издаване на акт за установяване на публично държавно вземане. Следователно, спазени са правилата на чл. 26 АПК и на оспорващото дружество е било гарантирано правото на защита в пълен обем, като е имало възможност да направи всичките си искания и възражения и да представи всичките си писмени доказателства. Следва да бъде изрично отбелязано, че нито в административното производство по издаване на оспорения акт, нито в настоящото съдебно производство дружеството не е

представило нови писмени доказателства, установяващи плащане на процесното задължение, което е единственият правнорелевантен факт от значение за настоящия спор и за преценката за законосъобразността на издадения АУПДВ. В този смисъл съдът намира, че дори и в производство по издаване на оспорения акт да не са спазени всички административнопроизводствени правила, нарушенията не могат да се квалифицират като съществени, защото законният представител на дружеството не е бил лишен от възможността лично или чрез упълномощено лице да направи искания, бележки и възражения, всички факти от значение за правилното решаване на спорния въпрос са били изяснени и волеизявлението на органа не е било повлияно от каквото и да е нарушение на процедурата.

Съгласно чл. 195б, ал. 2 от ЗВ актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1. извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2. платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3. покана към лицето за доброволно изпълнение; 4. констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението. В съответствие с тази законова регламентация оспореният акт е издаден въз основа на представена от дружеството справка за иззети водни количества и декларация по чл. 194б от ЗВ за процесния период, поканата за доброволно изпълнение и констативни протоколи от проверка за изпълнение на задълженията. В случая при извършената проверка по реда на чл. 194б, ал. 3 от ЗВ на данните в декларацията за отчетения период е установено съответствие между декларираното от жалбоподателя и установеното от ответника. Количеството изразходвани водни маси през 2019 г., посочени в оспорения акт, съответстват на посочените в декларацията на дружеството по чл. 194б от ЗВ за съответния период. Поради тази причина органът е изчислил размера на дължимата такса за водовземане, на основание данните от представената декларация по чл. 194б от ЗВ, за което е уведомял дружеството, като му е предоставил срок за доброволно плащане.

В достатъчна степен подробно и ясно са определени както времеви период, за който дружеството не е погасило задължението за такса за водовземане, така и размерът на задължението, като са посочени фактическите и правните основания за издаване на акта. В този смисъл не е налице непълнота или нарушение на изискването за форма.

Ето защо актът е издаден при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Размерът на задължението, определен с оспорваното АУПДВ, отговаря на декларирания от самото дружество размер на ползваното през 2019 г. количество вода и не се доказва да съществуват разминавания.

Безспорно се установява, че жалбоподателят е ползвал повърхностни води за напояване, за което дължи заплащане на такса на основание чл. 194, ал. 1 от ЗВ, определена в размерите и по реда на Тарифа за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване /приета с ПМС № 383 от 29. 12. 2016 г., в сила от 01. 01. 2017 г., обн. ДВ бр. 2/06. 01. 2017 г., в сила от 01. 01. 2017 г./ Тази такса се определя на базата на отчетения обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в Наредбата за нормите за водопотребление.

Съгласно чл. 11 от Тарифата таксата се изчислява по формулата $T = E \times W$, където: T е размерът на дължимата годишна такса в лева; E - единичният размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана отчетената вода, съгласно таблиците по чл. 12 - в лв./куб. м; W - размерът на отчетения годишен воден обем - за повърхностни и подземни води, в куб. м; размерът на разрешения годишен воден обем - за минерални

води, в куб. м.

Когато водовзमेването е за напояване, към единичния размер на таксата се прилагат коригиращи коефициенти в зависимост от отчетното количество вода съобразно нормите за водопотребление съгласно чл. 12, ал. 3 от Тарифата, както следва: ако отчетното количество вода е равно или по-малко от нормативно определеното за съответните норми на потребление, се прилага намаляващ коефициент от 0,7; обратно – ако отчетният обем вода е по-голям от нормативно определеното количество, се прилага увеличаващ коефициент 1,3.

Декларираното от дружеството размер на ползвано количество за 2019 г. е в размер на 3 749 760 куб. метра. Налице са фактическите основания за прилагане на по-благоприятния коефициент 0,7, тъй като не се установява да е отчет обем вода в по-голямо от нормативно определеното количество.

За отчетния период единичният размер на таксата за обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури е 0,0013 лв. за кубичен метър вода – чл. 12, ал. 2, т. 3 от Тарифата.

Размерът на таксата е определен на базата на посочените в декларацията по чл. 194б от ЗВ отчет годишен обем и правилно приложен корекционен коефициент за напояване, когато отчетният обем на вода е по-малък от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, както следва:

$3\,749\,760 \text{ куб.м.} \times 1,3 \times 0,7 = 3\,412,28 \text{ лева.}$

В оспорения акт са посочени периодът, както и размерът на дължимото задължение, който е в съответствие с декларирания от дружеството отчет обем вода за 2019 г. Не се твърдят и не са доказани извършени плащания от страна на оспорващото дружество нито в определения срок за доброволно плащане, нито по-късно, поради което са налице фактическите и правните основания за издаване на АУПДВ.

Горните съображения мотивират съда да приеме, че жалбата е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева, съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като при определяне на размера на възнаграждението съдът съобрази фактическата и правна сложност на делото, както и броя на проведените съдебни заседания.

Предвид това и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София град, Второ отделение отделение, 29-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] против Акт за установяване на публично държавно вземане № 44/ 12. 11. 2021 г. на директора на Б. дирекция „И. район“ – [населено място].

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ:

